

Medlemmer bekendt, blev der i Slutningen af forrige Samling fra en enkelt Købstad, nemlig Sorø, rejst en stærk Modstand mod denne Bane. Det blev gjort gældende, at den vilde berøre deres Interesser og bortstære deres naturlige Opland, og formodentlig som Følge heraf har det høje Landsting i sin Betænkning udtalt, at Hovedmomentet imod denne Bane især var det, at den vilde udøve en høist fordærlig Indflydelse, navnlig paa Slagelse og Ringsted Købstæder. Og skønt den ærede Ordfører i Landstinget i 1890 ved Regeringens Fremlæggelse af Forslaget om Slagelse—Børslev-Banen, fra hvilken Tølløse-Banen gaar ud, udtalte, at han ikke vilde bestride, at der var Trang til en saadan Bane, saa har den ærede Ordfører udtalt sig som en bestemt Modstander af denne Bane. Ved den nylig stedfunde Forhandling i Landstinget om en Slagelse—Børslev Bane udtalte den højtærede Trafikminister, at man altid ved Jærnbaneanlæg maatte tage Hensyn til de lokale Interesser. Jeg kan saa fuldt ud billige denne Udtalelse. Jeg forstaa nu den meget ærede Ministers Udtalelse saaledes, som den nærmest var rettet med Hensyn paa de gensidige lokale Købstadsinteresser, men her er slet ikke Tale om det, her er blot Tale om at sætte en i Henseende til Kommunikationsmidler uheldig stillet Egn i nærmere Forbindelse med Hovedstaden. Naar ærede Medlemmer ville se paa Kortet over Sjælland, ville de erfare, at fra Stationen Tølløse, hvor netop Nordvestbanen drejer betydelig mod Nord ad Solbæk, er der en Afstand mellem Vest- og Nordvestbanen af 4—4½ Mil. Det er i denne Egn, i en Linie midt imellem disse Baner mod Vest, hvor den paatænkte Tølløse—Høng Bane skulde gaa. Naar altsaa denne Sag foreligger til Forhandling her igen, vil det Spørgsmaal her være at afgøre af det høje Ting, hvorvidt den paa-gældende Egn, som i denne Sag har vist en meget stor Offerberedvillighed, skal afstæres fra en hurtigere og lettere Forbindelse, fordi andre for Landet uvedkommende Interesser gøre Indsigelse herimod. Jeg har imidlertid det Haab, at den ærede Regering og det ærede Ting vilde modtage denne Sag med samme Bøvlisje som hidtil, og jeg skal derfor tillade mig saafremt et Udvalg ikke stiller

Forslag herom, ved en eventuel 2den Behandling at stille Forslag om denne Banes Genoptagelse.

N. J. Jensen: Det vil være adskillige af det høje Tings Medlemmer bekendt, at der i Nar foreligger et Andragende i Landstinget om den bornholmske Bane, et Andragende, der er underskrevet af 1,650 Mænd, og som gaar ud paa, at de ikke ønske, at den Bane, som er projekteret paa Bornholm, skal gennemføres, altsaa med andre Ord, de ønske, at den under Nr. 10 anførte Bane maa udgaa. Jeg kan fuldstændig slutte mig til denne Opfattelse, som er gjort gældende af de ærede Andragere. Jeg har altid haft den Overbevisning, at en Bane paa Bornholm paa ingen Maade kunde betale sig, og jeg har været overbevist om, at den heller ikke vilde kunne gøre væsentlig Nytte. Derimod har det været min Mening, at den i flere Henseender kunde for vor Udvikling derovre virke skadelig, og derfor kan jeg som sagt slutte mig til disse Andragere og vil ved 2den Behandling af dette Jærnbane-forslag stille Forslag om, at den under Nr. 10 anførte Bane skal udgaa. Det er jo noget, som er noget usædvanligt her i Tinget; vi ville jo alle sammen gerne have Baner, og der er vel enkelte, der ere saa ivrige paa at faa Baner, at de ville have dem, paa hvad Betingelser det end skal foregaa. Selve Forslaget, som det her foreligger, er jo af den Bestaaffenhed, at jeg under alle Omstændigheder med § 8 deri ikke vil kunne stemme for det, men det kan jo være, at der ogsaa er enkelte Medlemmer her i Tinget, som ikke ville være uvillige til af Begejstring for Jærnbaner, at faa selve Forslaget gennemført paa den Maade. Jeg er altsaa i saa Henseende vistnok som en enlig Fugl her i Tinget med mit Standpunkt, men det er meget væsentlige Grunde, som bevæge mig til at tage dette Standpunkt. Jeg vil rimeligvis maaste af min ærede Kollega for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Blem) faa en Bøbrejdselse, da jeg i Fjor var med til at bringe Forslaget her ind i Tinget, og det kunde jo være naturligt, men det ærede Medlem ved jo, af hvad Grund det var, at jeg gif med; man skal jo ikke saaledes paa Forhaand afvise en Sag, som ikke er tilbørlig drøftet, og som